

ONO ŠTO JE HTJELA

Marina Veljača

-Oprostite, gospodična, vašem bratu je ispala kapa. –do Irene je dotrčao zapuhani mladić, ozaren od ponosa, držeći šiltericu visoko u zraku.

Irena mu se nasmiješila, uzela je kapu i dodala ju mladiću u kolicima koji je bio u njezinoj pratnji, poljubivši ga pritom u usta. Kada se okrenula, očekivano, mladić koji je pronašao kapu je nestao. Mladi par tome se nasmijao i krenuo dalje prema blagajni.

Irena se počela zabavljati gurajući Luku u kolicima po javnim mjestima. Ljudi su se sklanjali kao da iz njih puca laserskim oružjem, skakali u stranu, rušili stvari s policajaca i spoticali se jedni o druge.

Ponekad ga je vozila u krug po dućanu iako su već uzeli sve što im treba, samo kako bi plašila ljude. U njihovim je očima bio takav strah da je vjerovala da bi se manje bojali terorista. Osoba koja ne može hodati izaziva kod ljudi veću nelagodu nego osoba koja je zla, jer ljudi ne osjećaju krivnju prema osobi koja je zla. Osoba koja ne može hodati, pak, uvijek izaziva kod ljudi osjećaj kolektivne krivnje.

Nastavili su svoju ludu vožnju po ulici, sjeli u obližnji kafić i naručili kavu. I dok su listali novine u tišini, njoj je pogled i prečesto bježao na ljude koji su ulazili. Znala je da, dok sjede, izgledaju kao „normalan“ par i voljela je čitati reakcije ljudi koji ih gledaju u tom kontekstu. Uživala je u neprimjetnosti koji su u tim trenucima doživljavali, u potpunoj odsutnosti reakcije na njihovu pojavu.

Ali, još se uvijek nije uspjela oduprijeti osjećaju nelagode koji se u njoj javljao kada bi došlo vrijeme da ustanu. Jer ona je mogla ustati od stola. On nije. I u takvim bi trenucima opet svu pozornost privukli na sebe.

U njemu bi se tada probudilo snažnije suosjećanje prema njoj. Znao je da i ona nekada ipak želi da budu običan par. Uostalom, uz apsolutno uvažavanje vlastite posebnosti, koju su dobronamjerni ljudi naglašavali, i sam je često poželio biti običan, dosadan, nezanimljiv.

Gledao ju je dok ga je prebacivala iz kolica u kadu. Njezine dugačke, mršave ruke u kojima je ponekad bila iznenađujuća snaga su ga fascinirale. Žile bi joj iskočile i činilo se da će puknuti, ali svaki bi put uspjela.

Naslonila je glavu na rub kade. Dodirnuo joj je lice. Koža joj je bila hladna. Kao i onda kada je čučnula kraj njega na tulumu nekoliko godina ranije i naslonila glavu na njegovu ruku. Otišao je na balkon kako netko od njegovih pijanih prijatelja ne bi pao preko njegovih kolica. Ona je došla za njim jer je htjela gledati zvijezde, jer je bila umorna, jer je tražila nešto drugo, neku ljubaznu riječ, nešto smislenije. I naprosto nije mogla prekinuti razgovor s njim, previše je prirodno tekao. Bio je to najprirodniji razgovor koji je do tada vodila u svom životu i protiv te činjenice nije se moglo djelovati.

Činila mu se tada nadnaravnom. U čitavoj toj situaciji naišla je niotkud i počela pričati. Morao ju je dotaknuti kako bi se uvjerio da je stvarna, a i tada je bio uvjeren da je hladna zato što je s drugog planeta. To joj je i rekao. Nasmijala se. Jako se lijepo smijala.

Zazvonio joj je mobitel i trznula se. Poprskala ga je vodom po licu i otrčala van iz kupaonice. Voljela je to raditi, znala je da ne može potrčati za njom. Bila je to jedna od njezinih slatkih, izvanzemaljskih karakteristika koje je volio.

-Moram skočit do ureda po neke papire, jebiga. –vratila se u kupaonicu puno ozbiljnija nego što je bila kada je izašla. Počela ga je izvlačiti iz kade, ne gledajući ga u oči.

-Tko te zvao? –upitao je.

Stavila ga je na kolica praveći se da nije čula pitanje.

-Tko te je zvao? –ponovio je glasnije, primivši ju za ruku, koja mu se tada učinila iznenađujuće slabom.

Pogledala ga je kao da pokušava shvatiti što ju pita i brzo skrenula pogled. –Igor. –izgovorila je ispod glasa.

-On je još tamo? –pitao je promatrajući ju pažljivo, dok je nespretno prtljala oko njegove odjeće.

-Je. On je...on je šef, plaćen je za to. –odvratila je nervozno, na brzinu ga obukla, odvela u dnevni boravak i otrčala u spavaću sobu.

Krenuo je prema njoj. –Zašto se presvlačiš?

Zastala je, u grudnjaku i gaćicama, i preneraženo ga pogledala. –Pa idem u ured.

-Pa ako trebaš samo nešto pokupit, zašto se presvlačiš?

Ljutito se okrenula od njega, što je na njezinom jeziku značilo da neće više o tome raspravljati i on je izašao van iz spavaće sobe i otišao na balkon.

S balkona je gledao kako ulazi u auto i odlazi, zamišljajući njezine korake. Stat će na semaforu prije desnog skretanja, požuriti dalje, naglo zakočiti na prvoj zebri ispred pješaka, zapaliti cigaretu i otvoriti prozor, proći kroz žuto, pa skrenuti lijevo i nakon stotinjak metara ući na prazan parking.

Parkirat će što bliže ulazu, ući u zgradu i već na hodniku susresti Igora, koji već hoda po uredu s mobitelom u ruci i ne skida svoj perverzni smiješak s lica.

Ući će u njegov ured, zatvoriti vrata, skinuti se i baciti jedno na drugo kao da to nisu već odradili.

Iz razmišljanja ga je trgnula zvonjava mobitela. Bio je negdje u unutrašnjosti stana i dugo ga je tražio. Kada ga je konačno primio u ruku, pao mu je na pod. Nije ga više mogao dohvatiti i gledao je kako vibrira na podu. Na ekranu je bila Irenina slika. Vjerojatno ga je zvala da mu kaže da će se ipak morati zadržati. Nije bilo potrebe da se javi.

Na toj je slici još bila sretna. Još ju nije umorilo. Još se nadala da čudni pogledi nakon nekog vremena prestanu i da ljubav pobjeđuje sve. Nije tada mislila na prolaznost vremena i zamor koji dolazi s njim. Nije mislila na vječnost. Znala je da se čudo neće dogoditi, ali nije mislila na vječnost.

Odlučio je da ju neće kriviti. Pustit će ju. Nek ode. Nek živi na svoje dvije noge. Tako je odlučio tog kasnog popodneva dok je treći put gledao kako se mobitel koprcu po tepihu.

A onda je uletjela u stan, uplakana, držeći svoj mobitel u ruci. –Zašto mi se ne javljaš?! – viknula je. I bilo je u tom njezinom krikui toliko boli da je zaista požalio što se nije bacio iz kolica na pod i javio se.

Bacila je svoj mobitel kraj njegovog i počela hodati u krug po stanu, čupajući si kosu i ridajući. Luka u takvim situacijama nije imao puno izbora. Mogao je samo čekati u mjestu dok se ona ne smiri.

I zaista, kao i svaki put do tada, zastala je, smirila se, sjela na pod, dopuzala do njega i položila mu glavu mokru od suza na ruku. Dotaknuo ju je. Lice joj je ovaj put bilo vrelo.

-Reci mi. Samo reci. –rekao joj je, spreman na njezinu ispovijed.

-Dala sam otkaz. –izgovorila je i ponovno zajecala.

Plakala mu je na ruci i osjetio je kako mu po koži teče potočić suza, dok je pokušavao posložiti slagalicu u glavi. –Zašto? –pitao je.

-Da se maknem od njega! –viknula je, s mržnjom u očima, mržnjom od koje je osjetio silno olakšanje. Jer nije mrzila njega, još uvijek nije mrzila njega, mrzila je onoga koji joj je mogao i htio pružiti drukčiji život. Mrzila ga je, jer je nudio nešto što nije htjela, jer je pretpostavio da želi nešto drugo i jer nije shvaćao da je ono što je htjela već imala.

Jecala je još neko vrijeme dok ju je milovao po kosi. Zatim se umirila i ostala ležati na njegovoj ruci, statična.

-Što ćemo sad? –upitao ju je kada se smirila.

-Naganjati ljude po ulici s kolicima. –odgovorila mu je i prasnula u smijeh.